

Ja fa 37 anys que l'Àngel va iniciar una carrera professional que, tal com diu ell, "durarà tota la vida: materialment, perquè cal reciclar-se de cara a les noves lleis; intel·lectualment, perquè ha canviat el tracte amb la gent i la interpretació de les lleis, i anímicament, perquè quan vaig començar només tenia 23 anys. Per sort sóc una persona oberta, capaç d'adequar-se als temps i trencar amb tradicions arcaiques. Només us diré que els escrits dels jutjats sempre acaben dient 'Al juzgado suplico'; fa anys em vaig preguntar per què s'havia de suplicar al jutjat un fet de justícia. Des de llavors que vaig canviar el *suplico* per *sol·licito*, i avui ja hi ha molts companys que segueixen aquest model."

L'esperit guerrer dels seus inicis no l'han atuit els anys. "En 40 anys de professió he viatjat, llegit i conegut, i tot això m'ha ajudat a relativitzar i trobar moltes respostes, encara que se m'han obert molts més interrogants: com més camins coneixes, més dubtes tens. La naturalesa humana és aventurera i bel·ligerant per essència. Jo sóc així: recordo que fa molts anys uns obrers de Reus, que treballaven a Mequinensa, van trucar a la meua porta. Per manca d'higiene a la feina havien agafat la silicosis i es volien querellar contra ENHER. Vaig presentar querella contra aquest gegant però el jutge me la va rebutjar i volia arxivar-la. Vaig apel·lar i vam aconseguir la indemnització. Estava decidit a arribar fins allà on em permetés la llei, fos qui fos qui havia d'acabar."

Inquiet, compromès i imparable, l'Àngel es confessa un apassionat del dret penal, "l'essència de l'advocacia. La meua passió ha estat sempre defensar, i això ha fet que no deixés mai el torn d'ofici. A banda del Gabinet Jurídic Camacho, que comparteixo amb altres col·laboradors, exerceixo el torn d'ofici als jutjats de Reus des que vaig entrar al Col·legi d'Advocats de Reus." Així, doncs, l'Àngel és un professional aguerrit, un professional que ha arribat a conjuminar l'experiència dels anys i l'esperit dels inicis. "Penseu que a les rodalies tinc deu companys que professionalment s'han criat a casa meua. Ells saben que sempre tenen les portes obertes per a un consell. I a la inversa també, és clar, perquè jo no tinc la veritat absoluta. El que sí puc dir és que he tingut grans mestres, començant pel meu pare, José, que em va donar una família compacta i unes idees d'honestedat que mai no he abandonat. Durant els meus anys de passant i a la facultat vaig tenir l'oportunitat de conèixer grans noms del dret, entre ells Enrique Fuentes Quintana, García de Enterría, del Rosal i Pedro Navarro Vilarrocha."

Com els mestres, l'Àngel també se sent orgullós d'haver esdevingut un coneixedor de la seva província, "perquè conec el cas i la trajectòria de molts dels meus conciutadans, i també ho tinc més al meu abast. Què sap un lletrat de Barcelona sobre el cas d'un morós a Riudecanyes? El veritable advocat és el de poble que està en contacte directe amb la gent. Per això aconsellaria als meus conciutadans de cercar ajut jurídic a casa, no cal anar a la capital per rebre un bon assessorament jurídic. Malauradament, però, hi ha una gran manca de cultura del dret dins la nostra societat." Les lleis, els drets i els deures són presents a cada moment de la nostra vida; també

són, en canvi, els grans desconeguts. "Jo ho atribuiria a una manca de política publicitària des dels Col·legis d'Advocats. Veiem anuncis puntuals quan toca fer la declaració de renda, però l'advocacia continua sent la gran desconeguda. Sapigueu que a tot Catalunya s'ha endegat un projecte anomenat Servei d'Orientació Jurídica a tots els Col·legis d'Advocats: cada dia, de cinc a vuit de la tarda, un grup d'advocats de torn oferim a tot aquell qui ho vulgui assessorament jurídic gratuït. Calen més mesures com aquesta i més implicació en la problemàtica de les ciutats per fer la població conscient que la tasca del dret és ajudar a conviure. Viure en una democràcia de dret és saber conviure i ser conscient de quines són les teves obligacions i quins drets acompanyen el deure."

A banda del desconeixement del dret, l'Àngel considera indignant l'ús i l'abús que alguns mitjans de comunicació fan de la tasca dels juristes: "Als mitjans de comunicació mai no es parla de la tasca diària, contínua, callada i efectiva dels advocats. En canvi sempre són a punt per embrutar el prestigi de la professió amb judicis paral·lels. És un mal difícil d'eradicar, una batalla desafortunada provocada per veure qui la diu més grossa. Potser si es fes ús de la querella contra el judici paral·lel i la calúmnia qualificant-los de delictes s'aconseguiria una tasca més digna per als molts bons periodistes que hi ha, els qui cerquen la veritat, contrasten i, només quan creuen que allò és d'interès públic, publiquen."

No hi ha cap mena de dubte que l'Àngel es manté al dia i que romandrà al peu del canó mentre encara hi hagi tant per fer i tant per dir: "Perquè tot i l'aparició de molts nous avenços que ens facilitin la tasca, la justícia lenta no és justícia. Avui dia la justícia és l'últim servei social que es té en consideració. Caldria que els governs es decidissin a solucionar la problemàtica de l'endarreriment de les sentències: només cal dedicar-hi fons, imaginació i voluntat. S'hauria de començar pel problema territorial de Catalunya, cal més personal de casa, perquè el personal interí d'altres regions del país és, per força, temporal, tothom se'n torna. Convé solucionar aquesta situació i retornar als ciutadans la confiança en la justícia i fer-los-la més propera. Si la legislació continua venint embastada pels polítics, els qui apliquem la llei en el dia a dia ens trobarem amb un vestit mal fet a les mans. Cal que el poder judicial esdevingui un servei real."

Mentre a casa la llei es reforma, més enllà de les fronteres també hi ha canvis. L'Àngel, cofundador de l'Associació Europea d'Advocats veu l'horitzó europeu "com un desideratium al qual cal arribar. Cal que Europa avanci cap a la igualtat en matèria jurídica, no en va el dret europeu comparteix dues grans bases: el dret romà i el codi napoleònic. Crec, a més, que els drets universals han de prevaler per damunt dels particulars i que l'extraterritorialitat no pot ser refugi per a criminals; per això cal avançar junts."

Les paraules finals de l'Àngel donen sentit a tota una vida dedicada al dret: "Si volem viure en democràcia hem de viure en justícia, perquè la democràcia sense justícia no és llibertat, i la llibertat sense justícia també s'acaba."

“Als mitjans de comunicació mai no es parla de la tasca diària, contínua, callada i efectiva dels advocats; en canvi sempre són a punt per embrutar el prestigi de la professió amb judicis paral·lels”

Àngel Camacho - Reus (Baix Camp)